

talt om Menneſkerettighederne, og det ærede Medlem for Odense (Oct. Hansen) troede endogsaa, at jeg havde fortalt mig. Deri tager han feil, netop det Punkt var meget vel overveiet. Jeg veed ligesaa godt som det ærede Medlem, at Ordet „Menneſkerettigheder“ første Gang blev brugt 1789, og at man dermed nærmest tænkte paa Noget, der angik Samvittigheden og Samvittighedsfriheden overhovedet, men jeg paastaar, at vi ogsaa nu have Ret til at tale om Menneſkerettighederne. Jeg tør vel tro, at, fordi man dengang naaede et Stridt frem i Udviklingen paa et vist Sted og derefter fulgte Fremskridt paa andre Steder, staa vi ikke ved Endemaalet. Jeg kan meget godt forstaa, at det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 5te Valgkreds kunde tage mig meget ilde op, at jeg har talt derom; thi han staa, som bekendt, paa et meget materialistisk Standpunkt, paa det Standpunkt, at Guld og Eiendom er det Hovedsagelige, om ikke Alt.

Formanden: Det er ikke nogen berettiget Udtalelse af det ærede Medlem.

Th. Nielsen: Jeg troede dog, at den, der overhovedet mente, at Valgrettigheden væsentlig skulde knyttes til større eller mindre Eiendomsbesiddelser, nok kunde med en vis Berettigelse betegnes som materialistisk; men jeg skal tage Genſyn til den ærede Formands Bemærkning.

Formanden: Det ærede Medlem maa erindre, at han gav en Udvikling af Ordet „materialistisk“.

Th. Nielsen: Jeg kan ikke Andet end gjentage, at den, der lægger Vægten paa at være Menneſke, at være et godt og agtværdigt Menneſke, staaar paa Menneſkerettighederens Standpunkt, men at den derimod, der lægger Vægten paa noget Andet, noget Udre, staaar paa et materialistisk Standpunkt. — Kampen, sagde den ærede Kultusminister igaar, er ikke nogen Reformkamp, thi Reformen kunne vi faae nok af, og han sagde ogsaa, at der egentlig ikke var nogen Uoverensstemmelse mellem Folkethinget og Regjeringen; det forekommer mig, at det var en mærkelig Udtalelse, at dette ikke var nogen Principkamp, og vi maa ikke glemme, men skulle huske paa, at det netop er Reformkampen, der har ført til Principkampen, at det baade er en Reformkamp og en Principkamp, det er begge Dele paa een Gang. Havde vi kunnet faae disse Reformen eller enkelte af dem, har jeg allerede sagt, at jeg troede, at Kampen kunde have været undgaaet, at det, vi nu kæmpe for, kunde have været naaet ad langkommere Veie. I Dørigt er jeg ingenlunde blind for, at Kampen naturligtvis ikke dreier sig om enkelte Reformen; jeg veed meget vel, at det i Grunden, vel beset, gjælder hele vor Udvikling,

alle de sociale Forhold. Lad os for Exempel se, hvorledes Stillingen er for Diebliffet med Genſyn til Pressen. Har det ikke viist sig, at det næsten har været Umulighed, at Blade af en anden Farve have kunnet komme frem af den simple Grund, at de Herrer have holdt alle de Ting, som vedrøre Offentligheden, til Gode for deres egne Blade og derved søgt at umuliggjøre, at Oppositionspressen har kunnet komme frem. Se vi paa hele Embedsklassen, paa den Bane, som den maa gennemløbe fra den Leib, de faae Hjælp af offentlige Stitstelser og til den Dag, den betræder Embedsbanen, saa tør jeg sige, at det ikke er muligt, at Mænd af Oppositionens Farve have kunnet komme frem, naar de ønskede at betræde Embedsveien. Alle disse Forhold i det administrative og sociale Liv hvile, gjentager jeg, som et Marevidt paa Folket fra det lille Partis Side, som har regjeret ikke alene i de 25 Aar, men i Aarhundreder, og den Dag, da vi kunne gjøre Begyndelsen til, at det kan blive afkastet, tror jeg, at det danske Folk vil finde sig, som naar man vaagner af en rigtig ond Drøm.

Timeſtad: Det ærede Medlem for Præſtø Amts 6te Valgkreds (Bojſen) kom igaar i det Foredrag, han holdt, ind paa Spørgsmaal om foreløbige Finantslove. Det ærede Medlem sagde rigtignok, at han ikke vilde gaa ind paa dette Spørgsmaal, og jeg maa give ham Ret i, at der navnlig for Diebliffet ikke er nogen Grund dertil, for det første fordi Spørgsmaalet ikke foreligger, og for det Andet fordi Afgjørelsen af de foreløbige Finantsloves Lovlighed ikke er her hos denne Forsamling, men hos Rigsretten. Det havde derfor vistnok været rigtigst, om det ærede Medlem havde holdt dette Spørgsmaal tilbage, men da han dog kom ind paa at anføre Argumenter mod foreløbige Finantsloves Gyldighed, tror jeg dog, at det ogsaa kan være mig tilladt at paavise, at de Argumenter, han anførte, savne enhver Betydning. (Berg: Saa?) Ja, men det ærede Medlem kunde maaſte vente med sit „Saa“ til jeg er færdig. Det ærede Medlem for Præſtø Amts 6te Valgkreds anførte navnlig det Argument, at vi havde et Vidnesbyrd fra selve Grundlovens ophæiede Giver om, hvorledes han havde stillet sig med Genſyn til dette Spørgsmaal. I det aabne Brev af 5te Juni 1849, der ledsagede Grundloven af 5te Juni 1849, havde nemlig Kong Frederik den Syvende taget et Forbehold om at kunne for det daværende Finantsaar afholde Udgifterne og opbevare Skatterne uden Rigsdagens Samtykke, og han mente, at deri laa en Aerkjendelse fra Kong Frederik den Syvende af, at foreløbige Finantslove ikke vare gyldige. Det forekommer mig at være det mærkeligste Argument, jeg nogenſinde har hørt; thi det, som Kongen her forbeholdt sig, gif jo slet ikke ud paa Udstedelsen af foreløbige Finantslove; der